

Arrest

nr. 277 644 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1977.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 december 2019. Op 14 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op (...) 1977 geboren te Luanda, Angola. U heeft uw middelbaar voltooid en was commercieel directeur bij (...) (tot begin 2018). U heeft vijf kinderen: E.I.H.M. (op bijlage 26), H.N.H.M. (op bijlage 26), B.H.D.A. (op bijlage 26), Be.H.D.A. (op bijlage 26) en J.J.H.M.. U woonde in de wijk Prenda (Maianga) met uw kinderen. U bent al meer dan tien jaar lid van de partij PRPA. U was de verantwoordelijke voor uw gemeente en hield, onder andere, vergaderingen bij u thuis. U nam zelf nooit deel aan een manifestatie, maar organiseerde er wel een paar mee. Op 18 oktober 2019, was er een vergadering bij u thuis. Toen u net even weg was, zijn militairen van de Presidentiële Garde uw huis binnengevallen. Zij zochten u, want ze wisten dat u de verantwoordelijke was. Omdat u niet aanwezig was, hebben ze uw adjunct M. meegenomen. Toen u terugkeerde naar uw huis, werd u tegengehouden door de bureu. Ze vertelden u dat uw huis al een hele tijd werd geobserveerd en er een inval was. Uw bureu hebben de kinderen ondergebracht en u bent dan gevlucht. Een tijd later, heeft u gehoord dat M. dood werd teruggevonden. Ze was gefolterd. U was ondergedoken bij uw vriendin F.. Later, hebben uw kinderen zich daar bij u gevoegd. Uw reis werd geregeld door S., een vriend van de kerk. Op 26 december 2019, verliet u Angola met uw paspoort en een visum voor België. Op 27 december 2019, kwam u het Belgische Rijk binnen. Op 14 januari 2020, diende u een aanvraag tot internationale bescherming in. U legt volgende documenten voor ter staving van uw asielrelaas: (1) PRPA Intern Reglement; (2) PRPA Sociaal Project; (3) PRPA lidkaart (origineel getoond op CGVS); (4) Paspoort en identiteitskaart H.K.D.F. (originelen getoond op CGVS); (5) Paspoort en identiteitskaart M.H.N.H. (originelen getoond op CGVS); (6) Paspoort en identiteitskaart M.E.I.H. (originelen getoond op CGVS); (7) Paspoort en identiteitskaart A.Be.H.D. (originelen getoond op CGVS); (8) Paspoort en identiteitskaart A.B.H.D. (originelen getoond op CGVS).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging door Angolese autoriteiten (Movimento Popular de Libertação de Angola; MPLA) te vrezen naar aanleiding van uw functie als gemeente-verantwoordelijke bij PRPA (Partido De Reunificação Do Povo Angolano) (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 12 januari 2022, hierna NPO, p. 20-22). U wist echter tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS niet te overtuigen van desbetreffende vervolgingsfeiten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Angolese grondwet in 1992 werd aangepast met de invoering van een meerpartijensysteem. Sindsdien is Angola een meerpartijendemocratie en datzelfde jaar werden de eerste meerpartijenverkiezingen gehouden. Sinds de burgeroorlog werden er in 2008, 2012 en 2017 verkiezingen gehouden. Na de verkiezingen in augustus 2017 nam João Lourenço het presidentschap over van José Eduardo Dos Santos. De MPLA behield zijn absolute meerderheid, doch de oppositiepartijen verhoogden hun representatie in het parlement door 32 procent van de zetels te winnen, tegenover 20 procent in 2012. Binnenlandse en internationale waarnemers meldden dat de peilingen vreedzaam en over het algemeen geloofwaardig verliepen, hoewel de zittende partij voordelen genoot door staatscontrole van de grote media en andere middelen. In 2018 rapporteert Human Rights Watch significante vooruitgang op verschillende vlakken, zoals minder restricties op het vlak van politieke en burgerrechten en minder politieke inmenging bij de functionering van de rechtbanken. In 2019 was er vooruitgang op het vlak van het respecteren van het recht op vrijheid van meningsuiting en (vreedzame) bijeenkomst. De mensenrechtensituatie, inclusief de vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vereniging en het recht op leven, worden goed opgevolgd door mensenrechtenorganisaties en de media (zie informatie die werd toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Binnen deze context dient u aannemelijk te maken, via uw verklaringen en voorgelegde documenten, dat u als leider van de lokale tak van PRPA, in die mate de aandacht heeft getrokken van de autoriteiten dat het voor u onmogelijk werd nog langer in Angola te verblijven, of er naar terug te keren.

Vooreerst valt daarbij op dat u de Angolese context bijzonder tendentieus omschrijft. Zo stelt u dat de partij die aan de macht is, als ze een oppositielid in het oog hebben, ze deze arresteren en dat deze dan dood worden teruggevonden. Ook mensen die worden opgepakt tijdens manifestaties zouden gedood worden, net als mensen die oppositie voeren (NPO, p. 21). Tijdens het regime van de vorige president

zou het zelfs geheel onmogelijk zijn geweest om manifestaties te houden, u kan zich niet herinneren dat er toen effectief zijn doorgegaan (NPO, p. 37). Gezien het bestaan van een meerpartijensysteem in Angola, kan niet worden ingezien dat het louter behoren tot een (kleine) oppositiepartij, zelfs in een relatief hoge functie, systematisch ernstige vervolging door de autoriteiten met zich meebrengt, zoals u dus beweert. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de Angolese autoriteiten sinds begin 2011 (dus reeds tijdens de laatste zes jaar van het regime van de vorige president) te maken krijgen met niet-partijgebonden jongerenbewegingen die hun grieven met het heersende regime aanklagen door middel van herhaaldelijke betogingen. Deze manifestaties worden soms hardhandig beantwoord door de Angolese regering en volgens verschillende bronnen zijn de meer prominente activisten slachtoffer van intimidatiescampagnes (telefoon/ huisbezoeken/ vernielen persoonlijke bezittingen) en worden ze tijdens de manifestaties geïdendeerd. In tegenstelling tot wat u beweert, was het dus wel degelijk mogelijk om tijdens het regime van de vorige president manifestaties te houden, en gebeurde het ook meermaals, hoewel niet steeds met goedkeuring van de autoriteiten.

Vervolgens, dient opgemerkt te worden dat de politieke oppositiepartij – waarvan uw lidmaatschap aan de basis van uw problemen ligt – een bijzonder laag profiel heeft. Zo is het niet mogelijk om te stemmen op uw politieke partij, gezien zij staat op een lijst van uitgesloten/uitgestorven politieke partijen (van het Angolese Hogegerechtshof) wegens het tweemaal achter elkaar niet deelnemen aan de verkiezingen (zie administratief dossier). U geeft zelf ook aan dat men niet op jullie kan stemmen, maar verklaart hieromtrent "voordien was het een clandestiene partij, maar nu is er naar het opperste gerechtshof gegaan om erkenning, legalisatie, te vragen" (NPO, p. 28). Ook online kan er amper iets gevonden worden omtrent PRPA. Er is een Facebook pagina – met slechts 6300 volgers en waarvan zo goed als alle posts minder dan vijf likes hebben – en een YouTube kanaal – met twee video's en één volger (zie administratief dossier). Bovendien, legt u in uw verklaringen meermaals de klemtoon op het clandestiene, geheime karakter van uw activiteiten en de partij (NPO, p. 20-21, 28). Nochtans, staan er op de Facebookpagina meerdere foto's en worden in rouwberichten leden bij hun volledige naam genoemd, inclusief leden (en hun familie) die in Luanda wonen (zie administratief dossier), wat het clandestiene karakter van uw partij sterk relativeert.

Gezien bovenstaande opmerking kunnen er reeds bij voorbaat vraagtekens gesteld worden bij uw bewering door uw functie als partijleider geïdendeerd te zijn geweest door de autoriteiten. Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen met betrekking tot de (beweerde) vervolgingsfeiten. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Ten eerste, dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent uw functie als gemeente-leider. Waar u zichzelf bij DVZ omschreef als 'verantwoordelijke voor de propaganda in mijn gemeente' (CGVS Vragenlijst d.d. 12/03/2020, hierna CGVS-V, p. 1), omschrijft u zichzelf op het CGVS als de 'verantwoordelijke voor uw gemeente, partijleider in de gemeente' (NPO, p. 22), een beduidend hoger profiel dan 'verantwoordelijke voor de propaganda'. Gezien uw beweerde hoge profiel bij PRPA – wat ook werd onderstreept door uw advocaat – kan er van u een zekere kennis omtrent de partij, alsook de politieke situatie in Angola, verwacht worden. Gepolst naar de huidige president van Angola, stelt u dat hij geen enkele positieve verandering heeft gemaakt. Gevraagd naar zijn acties tegen de corruptie, antwoordt u dat dit enkel mondeling is en dat er niks concreet gebeurd is. Verder verklaart u ook dat hij nog gunstig is ten opzichte van de oude president Dos Santos en hem respect verschuldigd is (NPO, p. 36-37). Het CGVS kan begrip opbrengen voor uw standpunt als oppositielid – zoals benadrukt door uw advocaat (NPO, p. 42) – maar dit neemt niet weg dat uw verklaringen objectief niet verenigbaar zijn met de landeninformatie. Hieruit blijkt dat de nieuwe president een anti-corruptie campagne startte die leidde tot de arrestatie van en onderzoek naar verschillende voormalige overheidsfunctionarissen, inclusief familieleden van de vorige president. Dus, waar u als oppositielid van mening kan zijn dat de situatie voor de gewone Angolees op de grond niet verbeterd is, zijn uw beweringen dat er in de praktijk geen enkele actie is gebeurd, geheel fout.

Wat betreft uw kennis over de partij, moet er opgemerkt worden dat deze zich voornamelijk lijkt te beperken tot de informatie uit de door u overhandigde documenten. Gevraagd naar de leidinggevende figuren, antwoordt u "de voorzitter is meneer Dr. Dialungana Salomao, die zit momenteel in de VS. Hier in België is meneer Alberto. Er zijn ook verantwoordelijken in Duitsland en Frankrijk, weet ik de naam niet meer, en Congo, enz." Deze informatie kan ook gevonden worden in uw documenten. Echter, wanneer u gevraagd wordt naar de leiders van de andere dorpen – personen met dezelfde functie als u, die u zag op de jaarlijkse vergaderingen waarvan u er al meer dan tien had bijgewoond (NPO, p. 23, 27); namen dewelke niet staan in uw documenten – antwoordt u "de gemeenten zijn niet zo dicht bij elkaar. Er zijn verschillende leiders. De namen kan ik me niet herinneren." Geopperd of u op die jaarlijkse vergadering dan nooit een naam heeft gehoord, stelt u plotseling: "er was meneer Lenley Matondo (correctie: Lenley Baba-Matondo) en Tulombo (correctie: Jean Tulomba), zijn twee namen. Er waren er nog, ook in het binnenland waren er verschillende, maar een beetje rare namen. De namen staan erin daar (VZ wijst

naar afgegeven documenten).” Vervolgens, stelt u dat ze beide promotie hebben gehad en nu hogerop zijn. Inderdaad, beide worden ook vernoemd in de door u afgegeven documenten als Secretaris-Generaal. Gevraagd of u dan niemand kent van de leiders van de andere dorpen, antwoordt u simpelweg: “in de buurt, we zijn met velen” (NPO, p. 27). Het is opmerkelijk dat uw kennis van de leidinggevende figuren beperkt is tot personen vernoemd in de door u afgegeven documenten – de absolute top van PRPA – en u geen enkele naam kan geven van andere leidinggevende figuren die in Angola een gelijkaardige functie uitoefenen als uzelf, te meer omdat u meermaals met hen zou zijn samengekomen. Deze vaststelling doet een sterk vermoeden rijzen van ingestudeerde kennis, wat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel als gemeentelijk leider binnen uw partij ondermijnt.

Verder, komen uw verklaringen omtrent uw eigen PRPA-activiteiten oppervlakkig en vaag over. Zo stelt u dat uw taak was om te sensibiliseren, te vragen aan de bevolking om toe te treden, vergaderingen te organiseren en te vertellen over de doelstellingen en strijd. Gevraagd naar hoe u sensibiliseerde, antwoordt u: “ik trad in contact met jongeren. Ik sprak ze aan en vertelde over de doelstelling.” Gevraagd naar hoe u met hen in contact trad, stelt u: “omdat het clandestien was, ging ik kijken waar er jongeren zaten en ik ging bij hen zitten en had een gesprek met hun.” Gevraagd naar wat u dan juist concreet vertelde, antwoordt u: “dat we vertrouwen moeten hebben, dat er een beter leven op komst was, dat het onderwijs en de gezondheidszorg beter zouden worden, dat de jongeren niet met gekruiste armen moesten blijven zitten, dat ze hun rechten moeten opeisen.” Gevraagd naar wat u concreet bedoelde met de ‘doelstellingen’ en de ‘strijd’, stelt u “dus we strijden om een beter Angola te hebben op een dag. Dat het volk zijn rechten kan hebben. Daarom, moeten jongeren studeren. De wilskracht hebben om te strijden. Het is de jeugd die het land gaat veranderen. Ze moeten opstaan en strijden om onze rechten.” Gevraagd of uw partij een website heeft, stelt u te denken van wel. Gevraagd hoe die te vinden is, antwoordt u te denken dat de website de naam van de partij draagt. Op de vraag waar mensen die meer informatie willen, deze konden vinden, antwoordt u: “ik denk dat er een site is. Ik herinner me het niet precies, maar ik denk het wel” (niet teruggevonden door het CGVS). Geopperd of de personen die u aansprak nooit vroegen waar ze meer informatie konden vinden, antwoordt u ontwijkend: “we waren vroeger clandestien. Nu begint het meer en meer op te komen. Nu is er een inschrijvingsfiche en dan kan je je aansluiten” (NPO, p. 28-30). Opnieuw verwijst u aldus naar de vermeende clandestiniteit van uw partij, die zoals eerder gesteld bijzonder relatief was. Het is bovendien volstrekt onaannemelijk dat iemand die zich nu eens omschrijft als hoofd van de propaganda en dan weer als partijleider voor haar gemeente, niet met zekerheid kan zeggen of haar partij al dan niet een website heeft, zeker aangezien u sensibilisatie en ledenwerving expliciet als uw taak aanhaalt (zie supra). Bovenstaande vage en ondoorleefde verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel als (prominent) lid van de oppositiepartij PRPA.

Ook wat betreft de manifestaties zijn uw verklaringen weinig coherent en doorleefd. Het is opvallend dat uw antwoorden ad hoc veranderen naargelang de vraag. U wordt gevraagd of u ooit deelnam aan een manifestatie, waarop u antwoordt: “een paar, niet zoveel, maar een aantal. Ik werkte, dus meestal waren het andere militanten die naar die manifestaties gingen, omwille van mijn werk kon ik niet altijd gaan.” Gevraagd naar hoeveel, antwoordt u: “er waren er veel, nu nog steeds, tot op vandaag. Het is moeilijk daar een cijfer op te plakken.” Opnieuw gevraagd aan hoeveel manifestaties u (zelf) deelnam, antwoordt u: “zelden, omwille van werk.” Opnieuw gevraagd naar hoeveel, antwoordt u: “ik herinner me dat ik eentje heb georganiseerd, maar ik heb daar zelf niet aan deelgenomen. Dus, we zijn wel samengekomen en de anderen zijn vertrokken, maar ik moest gaan werken.” Wanneer de vraag voor de vierde maal moet worden herhaald, antwoordt u: “ik ben nooit zelf op straat geweest...” (NPO, p. 24). Waar u dus eerst beweert aan ‘een paar’ manifestaties te hebben deelgenomen, verandert u uw verklaringen later naar ‘geen enkele’. Vervolgens wordt er gepolst naar uw deelname aan de organisatie van manifestaties (gezien u hiervoor verklaarde ‘eentje’ te hebben georganiseerd), waarop u antwoordt: “twee of drie”. Gevraagd naar of dit twee tot drie per jaar was of sinds uw lidmaatschap, antwoordt u: “nee, die manifestaties begonnen vooral de laatste jaren en zeker nadat ik was vertrokken zijn er veel geweest.” De vraag wordt opnieuw herhaald en u antwoordt: “per jaar, dus toen de vorige president nog aan de macht was, nog dictatuur, mensen mochten niet op straat komen. Het kon zijn dat de mensen niet op straat konden komen.” De vraag wordt nogmaals herhaald en u antwoordt: “ik hielp mee met de organisatie. Ik kwam bij de bijeenkomsten. We bespraken wat er juist gebeurde, maar we hebben maar één keer toegang tot de straat gekregen.” De vraag wordt opnieuw herhaald en u antwoordt: “het waren zeker geen twee tot drie per jaar. We kregen nooit toegang tot de straat. Er waren er dat ik mee in de organisatie zat, maar we geen toegang kregen tot de straat.” Gevraagd naar hoeveel u dan uiteindelijk mee heeft georganiseerd die ook effectief zijn doorgegaan, antwoordt u nu: “dus van de drie die ik mee georganiseerd heb, zijn er twee waar we geen toelating voor hebben gekregen, maar bij de derde mochten we niet de straat op.” Uw antwoorden wisselen dus van eentje, naar twee tot drie per jaar tot zeker geen twee tot drie per jaar tot uiteindelijk geen enkele die effectief blijkt te zijn doorgegaan (NPO, p. 24-25). Er wordt (voor de duidelijkheid) toch gepolst naar deze derde manifestatie en u verklaart hieromtrent dat

u heeft deelgenomen aan de organisatie van een manifestatie die uiteindelijk is doorgegaan in 2020 nadat u al weg was. Gevraagd naar wanneer in 2020, antwoordt u opnieuw ontwijkend: "ik was toen al hier. Er is er één geweest in november vorig jaar (dus 2021 en niet 2020), zijn er manifestaties geweest." (NPO, p. 25-26). Wanneer u later opnieuw naar deze manifestatie wordt gevraagd, verklaart u dat ze ergens tussen 11 en 15 november 2020 was, dat "die manifestatie ontstaat onder het volk. De mensen klagen over de levenskost, het gebrek aan werk, het gebrek aan gezondheidszorg, armoede, dus de thema's," dat ze niet alleen door uw partij PRPA maar door "alle partijen samen" werd georganiseerd, en dat er minstens tien of twintig doden waren (NPO, p. 26, 37-38). Deze verklaringen zijn echter geheel tegenstrijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt. Er werd inderdaad bericht over een manifestatie op 11 november 2020, de Angolese Dag van de Onafhankelijkheid. Deze manifestatie kwam er nadat de manifestatie van 24 oktober, georganiseerd door verscheidene sociale bewegingen, werd onderdrukt door de politie. Daarop besloten dezelfde organisatoren om opnieuw een manifestatie te houden op 11 november. Deze manifestatie werd ook gewelddadig onderdrukt. Eén persoon kwam hierbij om het leven (zie administratief dossier). Tot slot, kan ook nog opgemerkt worden dat u verklaart zich niet te herinneren dat er ooit een manifestatie is geweest tijdens het regime van de vorige president (NPO, p. 37). Ook deze bewering is, zoals reeds eerder beschreven, in strijd met de beschikbare informatie (zie administratief dossier). De vaststelling dat u herhaaldelijk ontwijkend antwoordt op de gestelde vragen, alsook dat uw antwoorden ad hoc lijken te veranderen en/of tegenstrijdig zijn met de beschikbare landeninformatie, maakt dat er nog meer twijfel wordt geplaatst bij uw geloofwaardigheid, dewelke reeds ernstig was aangetast.

Wat betreft de inval is het hoogst onaannemelijk dat de militairen op het moment zijn binnengevallen dat u net weg was. U verklaart immers zelf dat ze specifiek naar u op zoek waren en stelt herhaaldelijk dat uw huis al een gehele tijd onder surveillance stond en dat de militairen op de hoogte waren van wie u was (NPO, p. 20-22, 30-32). Ook na de inval zouden ze nog steeds terugkeren en rond uw huis hangen bij middernacht (NPO, p. 34). Het is dan ook weinig aannemelijk dat ze u niet zouden hebben zien buitengaan vlak voor de inval. U verklaart hierover dat u langs de voordeur naar buiten ging, maar dat de militairen langs de achterdeur kwamen. Het is op zich al onwaarschijnlijk dat ze uw huis niet in het oog zouden houden vlak voor hun inval, maar u spreekt zichzelf bovendien tegen door even later te verklaren dat er ook militairen in burger zijn binnengekomen langs de voordeur (NPO, p. 32).

Wat betreft de periode na de aangehaalde vervolgingsfeiten, legt u opnieuw verklaringen af die elkaar meermaals tegenspreken. Zo stelt u verscheidene keren te zijn ondergedoken bij 'kennissen' (NPO, p. 21) en 'personen die u goed kende' (NPO, p. 34). Echter, wanneer u concreet wordt gevraagd naar uw verblijfplaatsen, blijkt u slechts bij één persoon – F. een vriendin en alleenstaande vrouw – te hebben verbleven (NPO, p. 5-6, 34). Ook de chronologie is zoek in deze onderduikingsperiode. Zo verklaart u na de inval en arrestatie van M. te hebben overnacht bij een buurvrouw en de volgende dag de wijk te hebben verlaten voor Zango (bij F.) (NPO, p. 34), dus vanaf ongeveer 19 oktober 2019. Nochtans, beweerde u eerder pas sinds eind november bij F. te zijn geweest (NPO, p. 6). Verder verklaart u ook maar een tweetal weken bij F. te zijn geweest, om vervolgens te stellen dat u daar was van eind november tot aan uw vertrek op 26 december 2019 (NPO, p. 6). Op nog een ander moment in het interview, verklaart u dan weer pas na drie weken (na de feiten) uw kinderen te hebben teruggezien, waaruit dus impliciet kan worden geconcludeerd dat u al minstens drie weken in Zango bij F. was (NPO, p. 35).

Buiten de inconsistente verklaringen over de chronologie en verblijfplaatsen, zijn er nog meer tegenstrijdigheden in deze periode. U omschrijft deze periode als: "toen ben ik ondergedoken bij kennissen. Overdag ging ik niet buiten. Ik verstopte mij" (NPO, p. 21); "toen moest ik onderduiken. ... Dus, ik was heel voorzichtig. Ik verbleef bij mensen die me goed kenden. Soms 's nachts kwam ik buiten, maar in de wijk waar ik woonde ben ik niet teruggekeerd. Ik ben in de buitenwijken gaan wonen in Zango" (NPO, p. 34); "daar bleef ik ondergedoken, een tijdje" (NPO, p. 34). Gevraagd naar met wie u contact had, antwoordt u dat u buiten met uw goede burens, met niemand anders contact had om zo discreet mogelijk te zijn (NPO, p. 34-35). U gebruikte hiervoor een telefoon met een ander, nieuw, nummer en na deze noodzakelijke gesprekken schakelde u het toestel uit. U had ook contact met S., die uw reis heeft gepland (NPO, p. 35). Ondanks dat u meermaals werd gevraagd of u in die periode contact had op sociale media met iemand en u steeds ontkennend antwoordde, werden er weldegelijk verscheidene posts op uw Facebook profiel gevonden (zie administratief dossier). U werd hiermee ook geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, waarop u simpelweg antwoordde dat u zich dit niet kon herinneren (NPO, p. 40). Uw advocaat argumenteerde hieromtrent dat u het zich misschien gewoon niet kon herinneren – door het in de verkeerde tijdsperiode te plaatsen (NPO, p. 42) – maar dit neemt niet weg dat u weldegelijk deze posts heeft geplaatst en dat u reageerde op de commentaren bij de foto's die u plaatste. Gezien deze onderduikingsperiode een cruciaal element is in uw asielaanvraag kan er van u verwacht worden dat u hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt. Uw gebrek hieraan tast uw geloofwaardigheid alleen maar verder aan.

Er kunnen nog andere tegenstrijdigheden in uw verklaringen opgemerkt worden. Zo stelt u dat buiten uw broers en uw zoon J. niemand in Angola weet dat u in België bent (NPO, p. 13-14). Nochtans staat er op uw Facebook profiel dat u zich in België bevindt en wordt dit ook door verscheidene andere personen op uw posts gereageerd (zie administratief dossier). U werd hiermee ook geconfronteerd, waarop u dan plotseling stelt dat "in het begin heb ik niet gereageerd, maar na een tijd, dan wel. Ik was al hier dus ik kon gewoon op Facebook gaan" (NPO, p. 40). Niet noodzakelijk het feit dat personen op de hoogte zijn van uw verblijf in België, maar wel dat u hierover leugenachtige verklaringen aflegt, heeft een negatieve invloed op uw geloofwaardigheid. Verder, waar u bij DVZ verklaarde dat uw moeder verbleef in Frankrijk (DVZ Vragenlijst d.d. 12/03/2020, DVZV, p. 7), stelt u op het CGVS dat zij in Luanda woont. Ze ging wel eens op reis naar Frankrijk, maar dit was begin 2018 (NPO, p. 8).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt paspoorten en identiteitskaarten van zowel uzelf als uw kinderen (op de bijlage 26) neer, dewelke uw identiteit ondersteunen. Volgende opmerkingen dienen hieromtrent wel gemaakt te worden. Bij inschrijving verklaarde u uw paspoort en identiteitskaart te zijn verloren in Angola (zie administratief dossier). Vervolgens, bij DVZ, verklaarde u dat uw paspoort werd gestolen in België (DVZ-V, p. 11). Daarna, op het CGVS, legt u toch de paspoorten en identiteitskaarten neer en verklaart hieromtrent dat de smokkelaar de paspoorten had, en toen hij vertrok deze heeft achtergelaten bij een vriend. Deze vriend heeft u pas in april 2020 (vier maanden later) gecontacteerd om te zeggen dat hij de paspoorten had (NPO, p. 15). Er kan niet worden ingezien waarom u, die legaal reisde met uw eigen documenten (en niet voor het eerst), uw identiteitsdocumenten in handen van een smokkelaar zou laten, zelfs indien die persoon u hielp om voorbij de controle op de luchthaven te raken. Sowieso zijn uw verklaringen over uw reis paspoort voor het CGVS strijdig met uw verklaringen eerder in de procedure, wat doet vermoeden dat u uw reisdocumenten aanvankelijk wilde achterhouden, terwijl dit een belangrijk stavingsstuk betreft dat u dient voor te leggen van bij het begin van de procedure.

Betreffende de planning van uw vlucht, verklaarde u bij DVZ dat deze werd geregeld door de smokkelaar S., een vriend (DVZ-V, p. 12). Voor het CGVS, verklaart u dat uw reis is geregeld door een vriend – gevraagd naar zijn naam, stelt u 'S.' – en dat de persoon die met u is meegereisd naar België een vriend/kennis is van deze vriend – gevraagd naar de naam, stelt u ook 'S.'. Wanneer u dan gevraagd wordt of dit over dezelfde persoon gaat, antwoordt u: "S. is de vriend die is meegereisd." Gevraagd naar wie dan de persoon is die uw reis regelde, antwoordt u nu: "degene die alle papieren heeft geregeld was S.. Die vriend van S. ken ik niet. Zijn naam weet ik niet meer, ben zijn naam vergeten. Maar, S. heeft alles gedaan om alles in orde te brengen. Dus, hij heeft ook de afspraak gemaakt voor de ambassade enz." Vervolgens blijft u beide personen meermaals door elkaar halen en aanspreken als S. (NPO, p. 14-15, 17-19).

Wat betreft uw voorleggende documenten moet worden opgemerkt dat deze bovenstaande beoordeling niet veranderen. U legt namelijk twee algemene documenten voor met betrekking tot PRPA. Gezien u hierin nergens persoonlijk wordt vermeld, vormen deze geen sluitend bewijs van uw PRPA activiteiten. Verder legt u ook uw PRPA lidkaart voor. Deze is echter pas uitgegeven op 01/01/2021 – een volledig jaar nadat u Angola verliet – en vormt dus ook geen bewijs van uw PRPA activiteiten daar. Bovendien, kan deze lidkaart gesolliciteerd zijn.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 januari 2022. De opmerkingen die u formuleerde hebben voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van die aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van "de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie".

2.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

“3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissing

a) Aangaande het asielrelaas van verzoekster

Het CGVS stelt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas.

Verzoekster wenst hierop dan ook te reageren.

Verzoekster is lid van een politieke partij nl. PRPA. Zij zijn een geheime partij die aan kracht aan het winnen is. Zij willen opnieuw in de regering terechtkomen en deden verschillende activiteiten (demonstraties, bijeenkomsten, vergaderingen, ...). Zij lichtten hierop de mensen in van hun rechten en wensten een beter leven in Angola.

Bij de laatste bijeenkomst in haar woning, werd haar woonst binnengevallen door militairen en werd haar collega, in de afwezigheid van verzoekster, meegenomen. Later werd zij vermoord teruggevonden.

Verzoekster vreest dat haar hetzelfde lot te wachten staat en leefde een tijd ondergedoken. Nadien is zij naar België gevlucht.

Gezien deze gebeurtenissen in haar land van herkomst en het feit dat verzoekster zich hier veilig voelt, heeft zij onmiddellijk na haar aankomst in België een asielaanvraag ingediend. Zij blijft proberen om stukken die haar asielrelaas ondersteunen te bekomen en zal deze onmiddellijk na ontvangst bezorgen. Zij heeft steeds gedaan wat moest om te overleven.

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekende partij zich in een vicieuze cirkel bevindt: er is immers sprake van een gegronde vrees in hoofde van verzoekster, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster heeft en dan ook alles aan gedaan om haar asielrelaas te staven en blijft hier ook alles aan doen.

Zij heeft wel degelijk gehandeld naar de geldende regelgeving en is van goede wil.

Het is dan ook kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen.

Tijdens een asielaanvraag dient het gevaar voor het leven van verzoekster, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, onderzocht te worden.

Dat verwerende partij de gegronde vrees in hoofde van verzoekster zorgvuldig dient te onderzoeken!

Aldus dient de vraag gesteld worden in welke mate een vreemdeling, voor wie wel degelijk een reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen van diens leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld en hiervan reeds persoonlijk het slachtoffer was, een grondig nazicht van haar asielaanvraag mag verwachten.

Dat de gegronde vrees in hoofde van verzoekster onderzocht dient te worden!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om dit niet te doen!

3.2 M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoekster, gelet op het bestaan in haar hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Volgens artikel 1 A (2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan zij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil inroepen.

Verzoekster meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of zij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.

Ter illustratie wil verzoekster in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Angola is niet zo rooskleurig als het CGVS voorstelt. Er zijn verschillende berichten van protesten die afgebroken zijn door geweld van de politie. Stellen dat er geen geweld plaatsvindt en vreedzame protesten mogelijk zijn, is flagrant fout en dus niet het geval. Dit wordt ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch.

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is onverantwoord om burgers terug te sturen naar zo'n onveilige situatie.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Angola zeer onveilig is voor verzoekster. Daarenboven heerst er dus ook een persoonlijke dreiging voor haar fysieke integriteit. Zij werd in het oog gehouden door de politie, haar bijeenkomst werd verstoord door een inval en haar collega is hierbij ook gearresteerd en werd nadien dood (vermoord) teruggevonden.

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoekster volledig aan deze voorwaarde voldoet. Zij vormt immers het doelwit van de overheid. Zij behoort tot een politieke partij die opnieuw aan kracht aan het winnen is. Het was een geheime partij die niet meer deelnam aan de verkiezingen. Zij houden echter demonstraties, bijeenkomsten etc. om terug aan partijleden te winnen en zich terug op de kaart te kunnen zetten. Dit wordt allesbehalve geapprecieerd door de president en zijn partij.

Dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor verzoekster, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst.

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekster en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van haar land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoekster.

Het is juist omdat zij de bescherming van haar eigen land/overheid niet kan inroepen. Dat zij zich niet kan wenden tot de politie. Zij werd in het oog gehouden door de overheid en er heeft een inval plaatsgevonden op haar adres. Hierbij werd haar collega meegenomen en nadien ook vermoord teruggevonden.

Sindsdien is verzoekster ondergedoken. Zij vrees represailles gezien ze naar haar op zoek waren.

Dat verzoekster zich dus niet naar de overheid kan richten. Dat het duidelijk is dat verzoekster de bescherming van haar land niet kan inroepen.

Dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster terug kan keren naar haar land van herkomst.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Angola."

Verder betoogt de verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd zonder dat hierover wordt gemotiveerd en dat het op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk is om terug te keren naar Angola. Zij stelt dat zij subsidiaire bescherming nodig heeft en dat het gebrek aan motivering dienaangaande in de bestreden beslissing een flagrante schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. De verzoekende partij voert aan dat zij door de Angolese autoriteiten wordt geviseerd omwille van haar lidmaatschap van de politieke partij Partido De Reunificação De Povo Angolano (hierna: PRPA). Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een bundel documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). De paspoorten en identiteitskaarten van haar en haar in België vergezellende kinderen tonen hun nationaliteit en identiteit aan. Deze elementen worden heden niet betwist doch houden op zich geen rechtstreeks verband met de voorgehouden vervolgingsfeiten. Het intern reglement en het document met betrekking tot een sociaal project van de PRPA bevatten geen elementen waaruit blijkt dat de verzoekende partij lid was van deze partij, laat staan dat zij omwille van dit lidmaatschap zou worden geviseerd door de Angolese autoriteiten. Haar lidkaart toont weliswaar aan dat de verzoekende partij lid was van de PRPA doch hieruit blijkt op zich niet dat de verzoekende partij hierdoor werd geviseerd.

Hoewel de verzoekende partij zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de bewering van de verzoekende partij dat zij omwille van haar lidmaatschap van de politieke oppositiepartij PRPA door de Angolese autoriteiten wordt geviseerd. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat er in Angola een meerpartijensysteem bestaat waarbinnen de regerende MPLA weliswaar een absolute meerderheid behoudt doch waarin de oppositiepartijen tevens een versterkte aanwezigheid in het parlement konden bekomen na de verkiezingen van augustus 2017. Tevens blijkt dat er in Angola vooruitgang wordt geboekt op het vlak van het respecteren van burgerlijke en politieke rechten, van het recht op de vrijheid van meningsuiting en van vreedzame bijeenkomst, en dat mensenrechtenorganisaties en de media de situatie op het vlak van de mensenrechten goed opvolgen. De verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging in het licht van deze algemene context aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijft.

(ii) de omschrijving van de verzoekende partij van de algemene situatie niet overeenstemt met de beschikbare landeninformatie. Zij beweert dat oppositieleiden en manifestanten worden gearresteerd en gedood en dat het onder het regime van de vorige president onmogelijk was om manifestaties te organiseren, minstens dat zij zich niet kan herinneren dat er toen effectief een manifestatie had plaatsgevonden. Uit de beschikbare landeninformatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat er wel degelijk manifestaties plaatsvonden, hoewel niet steeds met goedkeuring van de Angolese autoriteiten.

(iii) de PRPA een beperkt profiel heeft daar er op deze partij niet kan worden gestemd omdat ze op een lijst van uitgesloten/uitgestorven politieke partijen van het Angolese Hooggerechtshof staat omdat zij tweemaal na elkaar niet deelnam aan verkiezingen. Bovendien heeft de partij op het internet een beperkte groep volgers. De verzoekende partij betoogt weliswaar dat de partij een geheim, clandestien karakter heeft, doch de berichten op de Facebookpagina van de partij (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) relativeren dit geheim karakter ten zeerste.

(iv) de verzoekende partij haar functie binnen de PRPA op de Dienst Vreemdelingenzaken omschreef als verantwoordelijke voor de propaganda in haar gemeente, terwijl zij op het CGVS verklaart dat zij partijleider was in haar gemeente waarmee zij zichzelf een beduidend hoger profiel aanmeet. Dit klemt des te meer daar haar verklaringen over het beleid van de huidige Angolese president niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie. Zij stelt immers dat de huidige president geen concrete acties heeft ondernomen en gunstig staat ten opzichte van de vorige president Dos Santos,

terwijl uit de landeninformatie blijkt dat er een anti-corruptiecampagne werd opgestart waarbij ook familieleden van de vorige president worden onderzocht.

(v) de kennis van de verzoekende partij van de prominenten binnen de PRPA beperkt is tot hetgeen blijkt uit de door haar voorgelegde documenten en zij geen enkele naam kan geven van andere leden van de partij met dezelfde functie als haar, hoewel zij beweert meermaals met hen te zijn samengekomen.

(vi) de verklaringen van de verzoekende partij over haar activiteiten voor de PRPA zijn oppervlakkig en vaag. Zo weet de verzoekende partij niet eens met zekerheid te zeggen of de partij een website heeft waarop burgers informatie kunnen vinden. Aangezien de verzoekende partij zichzelf omschrijft als zowel partijleider als verantwoordelijke voor propaganda en zij aangeeft dat sensibilisatie en ledenwerving tot haar takenpakket behoorden, is zulks geheel onaannemelijk. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar profiel van prominent lid van de PRPA.

(vii) de verzoekende partij uiteenlopende verklaringen aflegt over het al dan niet deelnemen aan dan wel het organiseren van manifestaties. Zij stelt dat zij deelnam aan de organisatie van een manifestatie die plaatsvond na haar vertrek tussen 11 en 15 november 2020, dat alle partijen samen aan deze manifestatie deelnamen en dat er daarbij 10 of 20 doden vielen. Uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt evenwel dat er aanvankelijk op 24 oktober 2020 een manifestatie werd gepland door verschillende sociale organisaties, die uiteindelijk plaatsvond op 11 november 2020 en waarbij één dode viel. De bewering van de verzoekende partij dat er tijdens het regime van de vorige president geen manifestaties konden plaatsvinden, blijkt evenmin in overeenstemming met de beschikbare informatie.

(viii) de verzoekende partij verklaart dat militairen haar en haar huis reeds enige tijd in de gaten hielden, zodat het niet aannemelijk is dat zij haar huis zouden binnenvallen juist op het moment dat zij zelf niet thuis was. Dit klemt des te meer daar zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over deze inval.

(ix) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over hetgeen gebeurde na de inval: *“Zo stelt u verscheidene keren te zijn ondergedoken bij ‘kennissen’ (NPO, p. 21) en ‘personen die u goed kende’ (NPO, p. 34). Echter, wanneer u concreet wordt gevraagd naar uw verblijfplaatsen, blijkt u slechts bij één persoon – F. een vriendin en alleenstaande vrouw – te hebben verbleven (NPO, p. 5-6, 34). Ook de chronologie is zoek in deze onderduikingsperiode. Zo verklaart u na de inval en arrestatie van M. te hebben overnacht bij een buurvrouw en de volgende dag de wijk te hebben verlaten voor Zango (bij F.) (NPO, p. 34), dus vanaf ongeveer 19 oktober 2019. Nochtans, beweerde u eerder pas sinds eind november bij F. te zijn geweest (NPO, p. 6). Verder verklaart u ook maar een tweetal weken bij F. te zijn geweest, om vervolgens te stellen dat u daar was van eind november tot aan uw vertrek op 26 december 2019 (NPO, p. 6). Op nog een ander moment in het interview, verklaart u dan weer pas na drie weken (na de feiten) uw kinderen te hebben teruggezien, waaruit dus impliciet kan worden geconcludeerd dat u al minstens drie weken in Zango bij F. was (NPO, p. 35).*

Buiten de inconsistente verklaringen over de chronologie en verblijfplaatsen, zijn er nog meer tegenstrijdigheden in deze periode. U omschrijft deze periode als: *“toen ben ik ondergedoken bij kennissen. Overdag ging ik niet buiten. Ik verstopte mij” (NPO, p. 21); “toen moest ik onderduiken. ... Dus, ik was heel voorzichtig. Ik verbleef bij mensen die me goed kenden. Soms ’s nachts kwam ik buiten, maar in de wijk waar ik woonde ben ik niet teruggekeerd. Ik ben in de buitenwijken gaan wonen in Zango” (NPO, p. 34); “daar bleef ik ondergedoken, een tijdje” (NPO, p. 34). Gevraagd naar met wie u contact had, antwoordt u dat u buiten met uw goede burens, met niemand anders contact had om zo discreet mogelijk te zijn (NPO, p. 34-35). U gebruikte hiervoor een telefoon met een ander, nieuw, nummer en na deze noodzakelijke gesprekken schakelde u het toestel uit. U had ook contact met S., die uw reis heeft gepland (NPO, p. 35). Ondanks dat u meermaals werd gevraagd of u in die periode contact had op sociale media met iemand en u steeds ontkennend antwoordde, werden er weldegelijk verscheidene posts op uw Facebook profiel gevonden (zie administratief dossier). U werd hiermee ook geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, waarop u simpelweg antwoordde dat u zich dit niet kon herinneren (NPO, p. 40). Uw advocaat argumenteerde hieromtrent dat u het zich misschien gewoon niet kon herinneren – door het in de verkeerde tijdsperiode te plaatsen (NPO, p. 42) – maar dit neemt niet weg dat u weldegelijk deze posts heeft geplaatst en dat u reageerde op de commentaren bij de foto’s die u plaatste. Gezien deze onderduikingsperiode een cruciaal element is in uw asielaanvraag kan er van u verwacht worden dat u hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt. Uw gebrek hieraan tast uw geloofwaardigheid alleen maar verder aan.”*

(x) de verzoekende partij ook op andere vlakken tegenstrijdige verklaringen aflegt: *“Er kunnen nog andere tegenstrijdigheden in uw verklaringen opgemerkt worden. Zo stelt u dat buiten uw broers en uw zoon J. niemand in Angola weet dat u in België bent (NPO, p. 13-14). Nochtans staat er op uw Facebook profiel dat u zich in België bevindt en wordt dit ook door verscheidene andere personen op uw posts gereageerd (zie administratief dossier). U werd hiermee ook geconfronteerd, waarop u dan plotseling stelt dat “in het begin heb ik niet gereageerd, maar na een tijd, dan wel. Ik was al hier dus ik kon gewoon op Facebook gaan” (NPO, p. 40). Niet noodzakelijk het feit dat personen op de hoogte zijn van uw verblijf in*

België, maar wel dat u hierover leugenachtige verklaringen aflegt, heeft een negatieve invloed op uw geloofwaardigheid. Verder, waar u bij DVZ verklaarde dat uw moeder verbleef in Frankrijk (DVZ Vragenlijst d.d. 12/03/2020, DVZV, p. 7), stelt u op het CGVS dat zij in Luanda woont. Ze ging wel eens op reis naar Frankrijk, maar dit was begin 2018 (NPO, p. 8)."

(xi) de verzoekende partij onaannemelijke verklaringen aflegt over haar reisweg. Zo blijkt dat zij aanvankelijk de paspoorten van haar en haar kinderen trachtte achter te houden en maakt zij niet aannemelijk dat zij beroep deed op een smokkelaar hoewel zij op legale wijze met haar eigen documenten uit haar land van herkomst vertrok. Tevens legt zij incoherente verklaringen over S., die de ene keer een vriend is en de andere keer haar smokkelaar zou zijn geweest.

(xii) de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van de verzoekende partij werden mee in rekening gebracht doch werpen geen ander licht op de voorgaande vaststellingen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te onkrachten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij lid is van de politieke partij PRPA en dat: *"Zij zijn een geheime partij die aan kracht aan het winnen is. Zij willen opnieuw in de regering terechtkomen en deden verschillende activiteiten (demonstraties, bijeenkomsten, vergaderingen, ...). Zij lichtten hierop de mensen in van hun rechten en wensten een beter leven in Angola,"* komt zij vooreerst niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) haar eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Bovendien blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat de PRPA ooit deel heeft uitgemaakt van de Angolese regering. Integendeel, de MPLA heeft sedert de invoering van het meerpartijenstelsel in Angola in 1992 steeds een absolute meerderheid behouden. De bewering dat de PRPA zou trachten om opnieuw in de Angolese regering terecht te komen, is dan ook onverenigbaar met de beschikbare informatie.(eigen onderlijnen)

Verder meent de verzoekende partij dat het CGVS de situatie in Angola te rooskleurig voorstelt. Zij betoogt dat: *"Er zijn verschillende berichten van protesten die afgebroken zijn door geweld van de politie. Stellen dat er geen geweld plaatsvindt en vreedzame protesten mogelijk zijn, is flagrant fout en dus niet het geval. Dit wordt ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch."* Er wordt echter nergens in de bestreden beslissing gesteld dat er in Angola geen geweld plaatsvindt bij protesten. Integendeel, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat manifestaties en betogingen regelmatig op hardhandige wijze worden onderdrukt door het Angolese regime: *"Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de Angolese autoriteiten sinds begin 2011 (dus reeds tijdens de laatste zes jaar van het regime van de vorige president) te maken krijgen met niet-partijgebonden jongerenbewegingen die hun grieven met het heersende regime aanklagen door middel van herhaaldelijke betogingen. Deze manifestaties worden soms hardhandig beantwoord door de Angolese regering en volgens verschillende bronnen zijn de meer prominente activisten slachtoffer van intimidatiescampagnes (telefoon/ huisbezoeken/ vernielen persoonlijke bezittingen) en worden ze tijdens de manifestaties gevisieerd."* De verzoekende partij verklaarde evenwel dat het onder de vorige Angolese president, Dos Santos, niet mogelijk was om manifestaties te organiseren, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat dit wel degelijk mogelijk was hoewel meestal niet met de goedkeuring van de Angolese autoriteiten. Gelet op het politieke profiel dat de verzoekende partij zichzelf aanmeet, is het allerminst aannemelijk dat zij beweert dat er onder het regime van president Dos Santos geen manifestaties plaatsvonden.

Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter dit op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat haar vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen

een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Zij komt voor het overige in haar verzoekschrift immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) haar eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door de verzoekende partij niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van de verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van *“artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie”*, dient erop gewezen dat artikel 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet is onderverdeeld. De verzoekende partij laat bovendien na te duiden op welke wijze zij artikel 2 van dit Verdrag, dat overigens enkel bepaalt dat een vluchteling ook plichten heeft ten aanzien van het land waarin hij zich bevindt en dat hij onder meer de er geldende wetten en voorschriften en maatregelen voor de handhaving van de openbare orde dient na te leven, geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS